

JOSIP VANDOT:

Kekec nad samotnim brezdnom.

Planinska pripovedka.

6.

Kekec je ležal na trati pred Bedančevo kočo. Lepo se je videlo od tod v zeleno zagorsko dolinico, ki se je razprostirala globoko tam doli. Videl je vasico, ki se je kopala v rumenih solčnih žarkih, in skoro vsako hišico je razločil. Videl je tudi rojstno hišo — tam med drevjem je stala in mu je migala iz globoke dolinice. Kekcu je zastalo za trenutek srce, ko je zagledal svoj dom, in bridke misli so se mu dvignile v duši. »Bog ve, kako hudo je našim zdaj doma!« je premišljal. »Mislijo si nemara, da me je Bedanec požrl... Pa me ni požrl; samo na vrv me je navezal in me je nekajkrat prav pošteno oplazil s šibo. A hujšega ni bilo... Joče se uboga Tinkara za mano in je zaradi mene pozabila celo na svojo rajnko muciko. Mogoče stoji ravnokar pred hišo in gleda na visoke gore. Pa se kremži in zdihuje, ker ji je hudo po Kekcu, ki ji ne igra več na citre in je tudi nič več ne draži. Oj, Tinkara, uboga Tinkara!«

In Kekec je šinil z roko preko obraza in je vzdihnil prav žalostno. Toda nenadoma se je udaril po čelu in se je zasmel. »Glejte, glejte — pa sem se začel cmeriti,« je izpregovoril. »Oj, to bi se mi zdaj-le Bedanec posmehoval, če bi videl, kako se znam cmeriti! Kaj zato, če me je pograbil Bedanec! Saj me ne požre živega, pa tudi speče me ne za večerjo, ker ima tod okrog zadosti divjačine. Glavno je, da sem se rešil njegovih vrvi. Vse drugo pa pride kar samo od sebe. Saj sem ga že ulovil na sovo in na tisto lepo pesemco. In tudi zadnja poskočnica pride gotovo. Samo izmisliti si jo še moram. In izmislim si jo danes ali jutri. Izmislil sem si že marsikaj. Pa bi si ne mogel izmisliti zadnje poskočnice, ki bom zaigral z njo Bedancu, da bo kar strmel in skakal? He-he, zakaj pa ne?«

Kekca se je polastila zopet dobra volja. Kar zažvižgal si je veselo pesem in je skočil na noge. Odšel je v kočo in je stikal tam vsepovsod. Toda ker ni našel tam ničesar poštenega, je odšel nazaj na

trato. Ker Bedanca še vedno ni bilo od nikoder, pa se je obrnil do goličave, ki se je z nje tako lepo videlo na Kosobrinovo domovanje. »Hm, nemara je Kosobrin jezen name,« si je mislil Kekec sam pri sebi. »Jezen pa je zaradi tega, ker sem si izmislil o njem tako lepo pesemco. Pa ga pokličem in mu rečem, da naj ne bo hud. O, povem mu, da ga nisem hotel z njo jeziti, ampak sem hotel nanjo Bedanca ujeti, kakor sem ga ujel na sovo. In Kosobrin ne bo nič več jezen...«

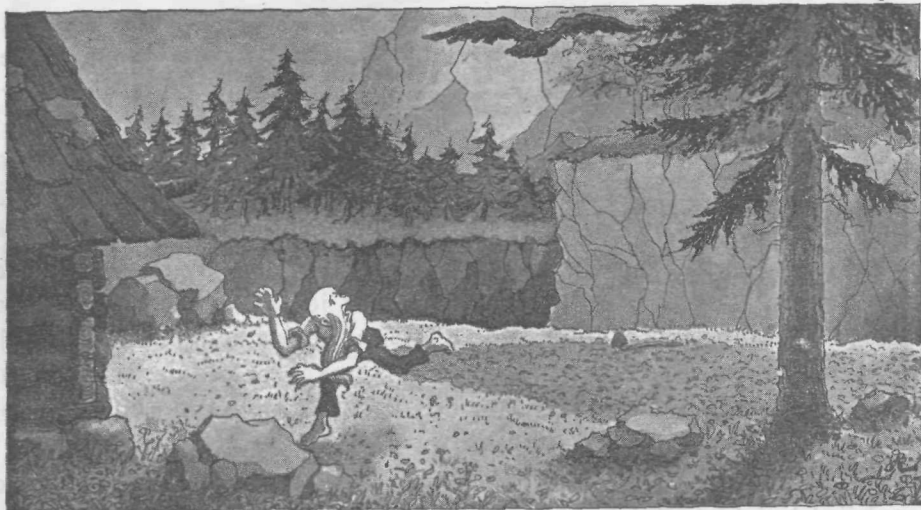
Kekec je prišel na goličavo in je zaklical na ves glas: »Stric Kosobrin, oj, stric Kosobrin!« — Kosobrin je stal tam sredi njivice in se je okrenil. Zagledal je Kekca in mu je zažugal z roko. »Hej, nepridiprav!« je zavpil Kosobrin. »Kar semkaj pridi, da ti navijem ušesa! Kar pridi, o, kar pridi! Pa boš videl, kako se norčuje iz poštenih ljudi... Ali si slišal, nepridiprav?«

»Slišal sem, slišal,« je odvrnil Kekec. »Pa ne jezite se name, stric Kosobrin! Saj bi prišel k vam, da me pošteno zlasate. Pa ne morem, stric Kosobrin — k vam ne morem, ker ne poznam skrivne poti, ki drži k vam in ki bi Bedanec tako rad vedel zanjo... Ne jezite se, stric Kosobrin! Tisto pesem sem si izmislil samo zato, da sem prekanil Bedanca in sem se rešil njegovih vezi. Veste, vsak dan vam jo bo prepeval Bedanec. A vi se nikar ne jezite! Rečem vam, da se rajši smejte! Kar zasmejte se Bedancu, ko vam jo prvič zapoje! Pa bo videl Bedanec, da se vi za tisto pesem prav nič ne menite, ampak se ji še celo smejete. Hej, razhudil se bo Bedanec in vam ne bo nikoli več prepeval tiste neumne pesmi. Le meni verjemite, stric Kosobrin, da bo tako... Pa napravite tako, kakor sem vam rekel.«

»Ahá?« se je začudil Kosobrin in je potem umolknil. Pomišljal je nekaj trenutkov; nato je pa tlesknil z rokami in je rekel: »No, no — saj bo nemara res tako najbolje... Kekec, prevejanec si in nisi nepridiprav...«

A hipoma je Kosobrin zavrnil na ves glas in je prestrašen vrgel motiko v stran. Zakrilil je obupno z rokami in je zavreščal: »Beži, beži, ako ti je življenje drago!« — Zapršil se je preko njivice in je izginil onkraj koč. Čulo se je samo še njegovo divje, obupno vreščanje.

Kekec se je čudil in ni vedel, čemu se je možiček tako nenadoma in tako silno poplašil. Toda že čez trenutek je zagledal orla, ki je krožil nizko nad Kosobrinovo domačijo. »Ahá, tu je krivokljuni hudobec, ki me je hotel oni-le dan imeti za večerjo,« je pomislil. »Pa sem ga dregnil, da mi je dal za spomin pero, ki ga nosim za klobukom... A Kosobrin se ga boji in je zato pobegnil v varno koč. Pa zakaj ga ne dregne Kosobrin in zakaj se ga boji? Saj se ga tudi jaz nisem bal... Nemara pa je Kosobrin res zajček in se mi ni Bedanec lagal. Hej, hej...«

Orel se je nenadoma spustil k tlom; kakor blisk je šinil h goščavi, ki se je raztezala onkraj njive pod belimi skalami. In tedaj je Kosobrin zavreščal še huje, in Kekec je zaslišal tudi obupen krik, ki se je razlegnil sem iz goščave. Kekec je spoznal tisti glas — bil je glas Mene, ki je pasla živinico v goščavi in je zavpila tako obupno. Kekec se je zdrznil in se je prestrašil na vso moč. Mislil si je, da je pograbil orel siroto Meno z ostrimi kremplji in se dvigne zdaj pa zdaj z njo v višave. Kekec je kar obstal ob teh misli, in lasje na glavi so se mu naježili. Zakrilil je z rokami in je zavpil preko soteske: »Hej, stric Kosobrin! Vzemite palico, vzemite kolec, pa dregnite krivokljunca! Meno bo odnesel... Ali slišite, stric Kosobrin?«

A Kosobrin je vreščal neprestano in se niti pokazal ni. Mena je zaklicala še enkrat — in tedaj se je že prikazal orel nad goščavo. V krempljih je držal ovco in se je dvigal više in više in je kar hipoma izginil onkraj skalovja. Kekec se je pomiril, ko je videl, da orel ni pograbil Mene, ampak samo ubogo ovco. Prešel mu je strah in odahnil se je globoko. »Stric Kosobrin, zakaj ga niste dregnili, kakor sem ga bil dregnil jaz?« je zavpil. »Pa bi imeli zdaj vi ovco, a ne krivokljunec... Oj, zakaj se tako boječ, stric Kosobrin? Saj ni krivokljunca zdaj nikjer več... Poglejte, pogledjte, stric Kosobrin! Orla ni nikjer več...«

A Kosobrin se ni prikazal od nikoder, pa tudi vreščal ni več. Kekec je videl samo še malo Meno, ki je naglo gnala živinico proti domu in je glasno jokala. Tedaj pa se je Kekec pošteno razjezil. Kar z rokami je zamahnil in se je obrnil, pa je odšel nazaj proti Bedančevi koči. »Zakaj je Kosobrin tak zajček?« je vprašal samega sebe. »Boji se, boji in strah ga je kot našo Tinkaro... Škoda, da mene ni bilo tam na oni strani. O, to bi bil dregnil krivokljunca, in pogledal bi

me bil in bi me bil takoj spoznal. Pa mi bi bil nemara pustil še nekaj peres za spomin, oj, še nekaj lepih peres! In orel bi vedel, da Kekec ni tak zajček, kakor je Kosobrin.«

Kekec je prišel do samotne kočice in je legel tam na trato. Z roko si je podprl glavo in je pričel prepevati pesem o Kosobrinu. Prišel pa je ravnokar Bedanec in se je zasmel, ko je slišal, da prepeva Kekec tisto pesem. Na hrbtu je nosil Bedanec lepega srnjaka, ki ga je bil ujel v gozdu v nastavljeno zanko. Vrgel ga je na trato in je potrepljal Kekca po ramenih. »He-he, lepo poješ, Kekec, lepo,« se je nasmejal. »Ali vidiš srnjaka? Za večerjo ga bova imela, veš, samo zaradi tvoje pesmi. Saj sem ti obljubil in svoje obljube se zna Bedanec pošteno držati... A veš kaj, Kekec? Pojdiva na goličevje, pa zapojva Kosobrinu tisto tvojo pesem, da se bo usajal možiček in bo še bolj osivel. Kar pojdiva!«

In Bedanec je pograbil Kekca in ga je vlekel za sabo. Kekec se ni prav nič upiral, ampak je šel radevolje z njim. »Stric Bedanec,« je govoril Kekec spotoma. »Rekli ste mi že nekajkrat, da je Kosobrin zajček. A veste, da ste resnico govorili? Videl sem sam, na lastne oči sem videl, da je Kosobrin zajček, ki se ustraši vsake muhe. In ravnokar se je ustrašil krivokljunega orla, ki mu je odnesel lepo ovco. Pa se je Kosobrin bal; a jaz se nisem bal krivokljunca, ko me je hotel imeti za večerjo. Zaradi tega mi je pa tudi dal orel za spomin svoje najlepše pero, ki ga nosim zdaj za klobukom. Veste, zato ga nosim, da me spozna orel takoj in se mi umakne, kakor hitro me zagleda.«

»Zajček je Kosobrin, velik zajček,« je odgovoril Bedanec. »Zato ga pa ne morem videti. Sam se čudim, da je mogel biti tako pogumen, da mi je ugrabil Meno. Resnično se čudim...«

Prišla sta na goličevje in sta zapela tisto pesem o Kosobrinu. Možiček se je prikazal na skali in je v početku trikrat zamahnil z roko. Toda kar hipoma se je zasmel in se je smejal potem veselo, da se je tolkel po kolenih. Ko sta Bedanec in Kekec odpela pesem, je zavpil preko soteske: »Hej, Bedanec! Strašen si in močen kot medved, jaz pa sem majhen. A rečem ti, Bedanec, da imam jaz v mezincu več pameti, kakor jo imaš ti v glavi. Ali misliš, da se bom jaz jezil zaradi neumne pesmi, ki si jo je izmislil otrok? Hej, Bedanec, Bedanec! Rečem ti, da si neumnejši kot otrok. Misliš, da se jezim zaradi tvoje pesmi? A rečem ti, da se samo smejem, da se bom smejal tudi jutri. Ti pa prepevaj, kolikor hočeš!«

Bedanec je stisnil svoje silne pesti in je zaškripal z zobmi. »Zajček, ti prismojeni zajček!« je zaklical Kosobrinu. »Otroci se že norčujejo iz tebe, ker si tak zajček... A pokazal ti bom že še pošteno, ko te zgrabijo moje roke. O, ne ubežiš mi, nikoli mi ne ubežiš! Enkrat si že bil v mojih pesteh. A izmazal si se, ker te je rešil siromašen otrok, ki ima stokrat več poguma nego ti, zajček!«

»Pa pridi k meni, če moreš!« se je grohotal Kosobrin. »O, velika je tvoja glava, zadosti velika, da bi si lahko izmislila pot, ki drži v moje domovanje. Pa tvoja pamet je manjša, veliko manjša, nego

pamet zajčka, ki o njem vedno govoriš. Bedanec, Bedanec! Bolje je, da si tiho in ostaneš lepo doma in se ne prikazuješ pametnim ljudem...«

Še dosti drugega sta si očitala Bedanec in Kosobrin. Kekec pa je molčal in se je smejal sam pri sebi. Drgnil si je roke in se je samo muzal. Toda kmalu ga je minila dobra volja. Zakaj Bedanec se je okrenil in je odšel po strmini. Potegnil je Kekeca za sabo in ga je pošteno zgrabil, ko sta prišla v gozd. Za ušesa ga je pograbil in mu je govoril ves razkačen: »Izmislil si pesem — pa misliš, da se tista pesem kaj prime tega zajčka? Kaj nisi slišal, kako se je nama posmehoval? Kekec, Kekec! Hudo ti bo še, strašno hudo... Za norca si me imel, samo za norca, ko si izmislil tisto pesem.«

»Kaj pravite, stric Bedanec?« se je zavzel Kekec in se je drgnil po ščemečih ušesih. »Nikogar na svetu še nisem imel za norca. Še najmanj pa vas. Kaj morem za to, če vam je ugajala moja pesem in ste jo kar prepevali Kosobrinu, ki se vam zdaj zaradi tega smeje in vas zmerja! Saj nisem jaz ničesar kriv. Pesem je moja, Kosobrin pa se posmehuje samo meni; a vam, stric Bedanec, se smeje samo zaradi tega, ker mu požete tisto pesem... Pa mi recite, da ni tako.«

Bedanec mu ni ničesar odgovoril, ampak je samo stiskal pesti in je šel naglo proti svojemu domu. Tam se je spravil na srnjaka in ga je pričel razrezovati. Velik kos ga je odrezal; ponesel ga je v kočo in ga je nataknil nad ognjem na železen drog. A Kekec je ostal zunaj kočice. Gledal je po dolini, ki se je nad njo polagoma večeril poletni dan. Mirno in pokojno je bilo vse nad zagorsko dolino. In v ta sveti mir so gledali vseokrog beli snežniki, ki so se kopali v zadnji, plameneči zarji. Kekec je bil pobit in se je še vedno držal za ušesa, ki je bil zanje Bedanec nemilo potegnil in ki so ga še vedno prav gorko ščemela. »Ne bo dobro, resnično ne bo dobro,« je godrnjal Kekec zlovoljen. »Bedanec je hud kakor ris in še marsikdaj me pograbi za ušesa in za lase. Pa me bo bolelo, neprestano bolelo... O, najbolje bo, da mu pobegnem. Toda kako naj pobegnem, ko pa se Bedancu ne morem skriti nikamor na vsem širokem svetu? Gorje, gorje, da je tako...«

In Kekec je postal malodušen, ves pogum ga je zapustil. Minila ga je vsa razigranost in tudi dobra volja ga je minila. Kar glavo je povešal in je gledal na temni mrak, ki se je dvigal iz ozke dolinice in se je bližal vedno bolj vrhovom žarečih gorá. A tedaj je stopil Bedanec na prag. »Hodi večerjat!« je rekel osorno in se je zopet obrnil.

»Ali bi šel?« je pomislil Kekec sam pri sebi. »Kaj pa, če bi se malo skujal? Saj mi ni prav nič za srnjakovo pečenko.« — Že je mislil kar zunaj ostati. Toda premislil se je, ker je čutil, da je vendarle prav pošteno lačen. Zato pa je šel v kočico in je sedel molče za mizo. Bedanec je postavil predenj velik kos pražene divjačine in kos črnega kruha in ni izpregovoril besedice. — Po večerji pa je šel Bedanec nekajkrat po izbi gori in doli. Obraz mu je postajal vedno bolj mračen

in stiskal je vedno bolj pesti. A kar nenadoma se je ustavil in je udaril z vso močjo po mizi, ki je za njo Kekec sedel. »Rečem ti, pobič, nocoj ti rečem zadnjikrat, da mi pojdeš h Kosobrinu,« je zavpil, da se je lesena koča kar potresla. »Zjutraj mi vstaneš že ob svitu, pa se splaziš do Kosobrina. Pa mi privedeš Meno in si zapomniš skrivno pot, ki drži do Kosobrinove bajte. Potem pa grem jaz sam tja — in rečem ti, pobič, da starem tega zajčka, z rokami ga starem tako gotovo, kakor starem nocoj tebe, če mi ne obljubiš, da pojdeš jutri h Kosobrinu.«

Kekec je ostrmel, ker je videl Bedanca tako razjarjenega kot še nikoli. Kar šinilo je Kekcu nekaj mrzlega po hrbtu in nehoté se je prijel za ušesa. Zaman mu je prišlo v glavo sto misli, ki bi z njimi mogoče nekoliko potolažil Bedančevo jezo. A Kekec je molčal. Strmel je orjaku v divji obraz. Niti zganil se ni več, ampak je molčal, samo molčal.

»No, ali bo kaj?« je zarjul Bedanec in je udaril vnovič po mizi. Kekec je zmajal z glavo in je vstal počasi izza mize. Ni izpregovoril besedice, ampak se je stisnil k steni in se je hotel zmuzniti do sena, kjer je bilo njegovo ležišče. A še preden je napravil tri korake, ga je že zgrabil Bedanec, neusmiljeno ga je zgrabil s svojimi trdimi rokami. Stresel ga je na vso moč in je vpil: »Ali pojdeš? Ha, ali pojdeš? Hitro mi reci, da pojdeš, ker drugače te starem še to uro... Ali pojdeš? Ali pojdeš?«

Kekec se je pričel zvijati, da bi se rešil debelih, železnih pesti. A vse mu ni prav nič pomagalo. Pesti so ga stiskale vedno huje, da je po Kekcu kar pokalo. To pa je razvnelo Kekca. Zapihal je in je cepetnil z nogo po tleh. »Hej, stric Bedanec!« je zavpil. »Pa kaj me že zopet mikastite? Saj sem vam že včeraj povedal, da se zaman jezite in me zaman pestite... Ne pojdem h Kosobrinu po Meno, naká, nikoli ne pojdem, pa če se tudi desetkrat na glavo postavite... Nisem nepridiprav pa tudi ne bom zaradi vas. Mislite nemara, da ste me ulovili na srnjakovo pečenko, kakor sem jaz ulovil Pehlinega volka... O, ne bojim se, ne bojim se... Ne pojdem h Kosobrinu, naká, ne pojdem... Pa me nabijte, če hočete!«

Kekec je utihnil in je stisnil ustna. Zamizal je, ko ga je udarila po hrbtu prvič Bedančeva roka. A ko se ga je doteknila roka desetič, tedaj pa se je Kekec zasmel porogljivo: »No, kaj vam še ni zadosti, stric Bedanec? No, kaj vas še ne boli roka? Pa zakaj se mučite, stric Bedanec? Ha, zakaj?«

Posmejal se je Kekec še enkrat, a Bedanec se je kar stresel, ko je slišal Kekčev smeh. Zasukal je svoje dolge roke. Pograbil je dečka okrog pasa; dvignil ga je visoko proti stropu; zasukal ga je in ga je vrgel tja v temni kot, kjer je ležalo razmetano seno. Kekcu je zaprlo

sapo, ko je letel po zraku, in kar zabliskalo se mu je pred očmi, ko je priletel na seno. V prvem trenutku se je prijel za glavo in je potipal, če je še cela. Toda ničesar hudega se mu ni pripetilo. Samo pretresel se je bil pošteno, da se mu je v glavi močno vrtelo. »Glej, no — pa

sem mislil, da me bo konec,« je pomislil. »Res sem tudi letel po zraku, kakor da bi bil ptič, a ne Kekec... Hvala Bogu, da ni bilo nič hujšega. To ti je hudoba ta Bedanec! Pa usmiljenja ne pozna prav nič... Bog ve, nemara stopi še k meni, ker mu ni zadosti, da me je ravnokar tako nabil, kakor ni menda še nikoli nikogar. Nemara me pa še celó ubije? Ne bilo bi dobro, ne bilo bi dobro...«

In Kekec je dvignil v svoji bojazni glavo, da bi pogledal po Bedancu in ga je tudi zagledal. Bedanec je stal kraj mize in je strmel v gorečo lojevko. Še vedno je stiskal pesti in je godrnjal nerazločne besede. Naposled pa se je okrenil in je odšel naglo iz kočje. Zaloputnil je težka vrata za sabo, in Kekec je slišal, kako jih je zaprl odzunaj. Čule so se še njegove nagle, težke stopinje — potem pa je bilo vse tiho. Samo žerjavica tam na ognjišču je tlela in se je utrinjala potihoma, s komaj slišnim prasketanjem.

»Ha, odšel je hudobec,« se je oddahnil Kekec in se je trikrat pretegnil. »Zdaj bo rogovilil nekaj časa tam zunaj po gozdu in bo pravil zverinam, kako je ustrahoval Kekca, ki pa se mu je pošteno zasmeljal v obraz. Hej, dasi me boli hrbet kot še nikoli in mi po glavi vse brenči, vendar sem vesel, da sem ga tako nasukal... Saj vem, da me bo jutri zopet in pojutrišnjem tudi... Ovbe, ovbe! V strašen kraj sem prišel. O, nikoli ne pridem iz tega kraja! Pa če vendarle pridem, pa pridem gotovo brez nog, brez rok in brez glave. Posmehovali se

mi bodo vsi in paglavci se mi bodo režali, ko zvedo, kako me je pretepeval Bedanec na gori. Sram me bo, da se še na cesto ne bom upal pokazati... Kekec, Kekec! Kam si prišel?»

Vsega tega se je domislil Kekec. V seno je zaril glavo in je na glas zajokal. A Kekec ni jokal zaradi strahu in bolečine. Kekec je jokal samo zaradi sramote, ki mu jo je nakopal divji Bednec. To pa je Kekca tako jezilo, da je kar stiskal pesti in bil z nogami po senu in jokal na glas. — Ko se je nekoliko pomiril, se je napol dvignil in si je obrisal mokri obraz. Gledal je po razsvetljeni koči, gledal z jeznimi pogledi in je mrmral ves razjarjen: »Pobegniti moram odtod — še jutri moram pobegniti. Vso noč bom premišljal, kako naj ukaznim Bedanca in niti oči ne zatisnem... Hudoba je Bedanec, velika hudoba. Zato pa moram jutri pobegniti. Saj pa tudi dela z mano, kakor bi bil jaz drvo, a ne Kekec. Čakaj me, Bedanec! Nocoj te bo strašilo sto sov. Ti, Bedanec, pa glej, kako se jih iznebiš! Nocoj je Kekec gluha, na obe ušesi je gluha...«

Kekec ni utegnil dalje razmišljati in ukrepati. Bedanec je prišel domov in ni niti pogledal po dečku. Hitro je ugasnil luč in se je vrgel na pograd. Kekec je poslušal in je čul, kako nemirno se obrača Bedanec po pogradu, ker ni hotel priti spanec k njemu. S tem pa je bil Kekec zadovoljen, da se je kar posmehoval. »Da bi vsaj huda móra prišla, da bi ga nekoliko potlačila,« si je mislil. »Kar privoščil bi mu, ker je taka hudoba... Smejal bi se jaz in bi še celo pomagal móri... He-he, domislil sem se sov, ki se jih Bedanec tako boji. Kar jutri pojdem v gozd, pa ulovim tam v samotnem duplu živo sovo. Prinesem jo v kočó in jo podtaknem Bedancu v pograd. Hej, to bo zarjul hudobec, ko ga pogleda živa sova in ga nemilo prasne po kosmatem obrazu. Pa se ustraši hudoba, tako ustraši, da pobegne z naših gorá in ga ne bo več nazaj. Mene pa pusti tukaj, in svoboden bom — resnično bom svoboden...«

Domislil se je Kekec tega in je v svojem veselju tlesknil z rokami. Kar sedel je na bornem ležišču in je gledal, gledal v temo. — »Tevjém-tevjém-uhu«, je pričel skovikati s strašnim glasom, da je bilo grozno v samotni gorski koči.

Bedanec je planil s pograda in si je zatisnil ušesa. Zdrvel je naravnost do ognjišča in je razpihal tlečo žerjavico in je vrgel nanj suhega dračja. A strašno skovikanje ni utihnilo, dasi je svetel plamen razsvetil vso kočó. Kekec je videl Bedanca, kako je zgrabil dolgo palico in je pričel razbijati po stropu. »Vš-vš-vš!« je vpil, da bi prepodil nevšečno nočno ptico.

Skovikanje je utihnilo, in Bedanec se je oddahnil, pa je že stopil k pogradu, da bi legel. A tedaj se je oglasila sova zopet, in Bedanec jo je moral zopet preganjati. To se je ponovilo pač desetkrat.

Bedancu je že tekel znoj curkoma s čela in bil je tako spehan in prestrašen, da ni mogel nič več. Ko se je sova oglasila enajstič, se je zatekel h Kekcu. »Daj, Kekec, daj, pa mi preženi to grozovito pošast,« je rekel s prosečim glasom. »Sinoči si jo zapodil tako lepo, pa jo moraš tudi danes zapoditi.«

»Naj bo, stric Bedanec!« je odvrnil Kekec. »Lahko bi se zdaj maščeval nad vami, ker ste me tako pretepli. Pa nočem, ker jaz nisem človek, ki bi koga mučil. Dober človek sem in nisem hudoba, kakor so nekateri. Zato pa vam preženem sovo.«

In Kekec je samo zavpil: »Poberi se, nevšečnica malopridna, in pusti nas v miru!« — Pa se ni sova oglasila nič več, in bilo je zopet vse mirno in tiho okrog. Bedanec je legel v pograd, a še dolgo ni mogel zaspati.

»No, pa sem mu zopet pošteno zagodel,« si je dejal Kekec ves razveseljen. »A jutri bo godba po tej koči, jutri, ko pride resnična sova semkaj. Hehe, to bo ples! Kekec in sova bosta godla, a stric Bedanec bo plesall«

Pri zibelki.

*O ajaj, ajaj, sinek moj,
pomoč naj božja bo s teboj,
ni treba se ničesar bati,
ob zibki čuva tvoja mati!*

*Zdaj zlati časi ti cvetó,
kasneje več ne bo tako,
skrbi ob postelji prežale,
sladak ti bodo mir jemale...*

*Zdaj k tebi angeli hite,
te v sanje zibljejo sadké,
kasneje ti dospejo v sili,
da bodo ti solzé sušili!*

*O ajaj, ajaj, sinek moj,
že pozna ura je nocoj,
a čas naj bo katerikoli,
ob zibki tvoja mati molji!*

Janko Leban.